

Acesta este "omul"

19 septembrie 2005

Gili Cârstea

În ciuda afirmației explicite a Domnului Hristos că Satana este stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12:31; 14:30; 16:11), mulți oameni cred că planeta este condusă de Dumnezeu, iar diavolul este un fel de cârcotaș neputincios care mai bagă uneori bețe în roate băieților buni.

O asemenea credință este cât se poate de naivă, iar extinderea ei uluitoare nu poate fi explicată decât prin capacitățile de amăgire excepționale ale diavolului, exercitate asupra unei populații controlate prin teamă.

Noi obișnuim să vorbim despre "căderea lui Adam" în păcat; acolo însă a avut loc un transfer de putere. Planeta Pământ, încredințată de Dumnezeu lui Adam spre administrare, a fost oferită diavolului de primii noștri părinți. Rebelii erau în căutarea unei patrii, unde să-și demonstreze virtuțile noii ordini întemeiate pe fărădelege. Pentru ei, obținerea jurisdicției asupra familiei prin care Dumnezeu intenționa să clarifice conflictele din marea controversă, o familie "de o nouă ordine în univers," a fost un triumf colosal.

Dumnezeu a încercat de la început să avertizeze biserica rămășiței că Satana este conducătorul omenirii, pe care o duce cu viteză la pierzare, dar noi am tratat informația cu superficialitate. Periodic ni s-a repetat că "Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu" (AU 1 ianuarie 1901).

Astăzi „omenirea se prosternă în fața lui” iar rămășița pare incapabilă să priceapă grozăvia. Ea continuă să creadă și să spună lumii că la cârma omenirii se află bunul Dumnezeu, care călăuzește popoarele după buna Sa plăcere și spre împlinirea scopurilor Sale. Din această cauză biserica nu poate explica lumii corect distrugerile ametoare ce se abat peste noi, fiind obligată de propria orbire la acest subiect să declare că ele sunt „acte ale lui Dumnezeu.”

Prin Isaia, Dumnezeu dorește să ne dea o mână de ajutor. Ni se prezintă o scenă de la sfârșitul mării lupte, atunci când rebelii conduși de Nimicitorul își vor pierde privilegiul invizibilității, fiind chemați să dea socoteală pentru felul cum au condus destinele omenirii: „Cei ce te văd se uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: 'Acesta este omul

care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?” (Isa 14:16-17).

De ce se uită oamenii “mirați” la el? Deoarece lor li s-a spus toată viața la biserică, la toate bisericile, că Dumnezeu cutremură pământul, că El zguduie împărățiile, că El prefăcea lumea în pustie, că El nimicește orașele populate. Acum ei înțeleg cu stupeoare că autorul acelor distrugerii, pe care ei le numiseră “acte ale lui Dumnezeu,” este un personaj pe care ei îl consideraseră secundar, limitat și periferic, dar care acum se dovedește a fi “stăpânitorul lumii acesteia,” pe care a dus-o la ruină.

Dumnezeu a dat lumină acestui popor pentru ca această descoperire stupefiantă să aibă loc acum, când oamenii mai au posibilitatea să aleagă corect. Acum omenirea trebuie ajutată să înțeleagă că „acesta este omul” care face să se cutremure pământul. Acum trebuie trasă alarma că teologia modernă îl confundă pe Dumnezeu cu Baal. Atunci va fi prea târziu pentru oricine să se uite „țintă mirați” și să-l privească „cu luare aminte” pe cel ce s-a așezat „în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

Isaia continuă să ne uimească, descriind sfârșitul violent al diavolului și concluzia observatorilor cerești cu privire la atitudinea fundamentală a caracterului acestui balaur care a prefăcut lumea în pustie:

“Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare” (Isa 14:18-19).

Împărații neamurilor se odihnesc “cu cinste” fiecare în mormântul lui deoarece ei s-au luptat spre a-și proteja poporul. Împăratul este interesat ca națiunea lui să prospere, să dăinuiască. De ce va fi Lucifer “aruncat departe” de mormântul lui? De ce va fi el tratat “ca un hoit călcat în picioare”?

Isaia ne spune de ce: “Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul” (14:20).

Lucifer nu se va putea bucura nici măcar de minima cinste a împăraților pământului, căci el, spre deosebire de ei, și-a nimicit propria țară și și-a prăpădit propriul popor.

Cu o minimă doză de bun simț, Satana ar fi putut cel puțin să accepte că s-ar putea totuși să nu aibă dreptate. Putea să se abțină de a târî omenirea în rebeliunea lui. Ce s-ar fi întâmplat? Dumnezeu ar fi descoperit prin familia omenească “scopul Său veșnic,” natura guvernării Sale și principiile neprihăririi. Odată clarificate aceste chestiuni vitale, cei care s-au desprins de izvorul vieții, alături de Satana, ar fi murit, dar ar fi fost așezați “cu cinste” în mormântul lor. Moartea lor ar fi fost o consecință a libertății de alegere, pe care Creatorul a așezat-o ca un fundament al constituției divine.

La sfârșitul mileniului, omenirea îl va trata pe Satana ca pe un “hoit,” când va afla că el este cel care a dus planeta la ruină. El nu a fost unit cu noi, oamenii, nici în viață și nici în moarte. Lumea mai bună pe care a promis-o primilor noștri părinți s-a dovedit a fi un dezastru,

un abis fără fund, o mocirlă spirituală și materială care a înghițit pe cei mai mulți dintre locuitorii planetei lui. Ei se vor uita extrem de uimiți la el, căci toată viața ei știuseră că Dumnezeu este conducătorul lumii, că tot ce se întâmplă este ordonat din cer, și chiar fenomenele naturale sunt permise și fac parte din arsenalul unei strategii divine. Acum constată că ei au slujit un idol malefic, răzbunător și irațional, care i-a târât prin amăgire și sub amenințare cu moartea într-o revoltă care L-a gonit literalmente pe Dumnezeu de pe pământ.

Va fi momentul adevărului, când întreaga responsabilitate pentru fărâdelegile din istoria omenirii va fi așezată acolo unde îi este locul, în spatele țapului pentru Azazel. Stăpânitorul acestei lumi nu se va mai putea sustrage atunci, folosindu-se de atributele sale speciale. Va trebui să se confrunte cu răspunderea uriașă a guvernării lui nimicitoare în ultima ședință publică despre starea națiunii. Va trebui să-și recunoască urmele în toate episoadele violente ale istoriei, de la uciderea lui Abel până la decimarea sistematică a ultimei generații. Păcătoșii înviați, de la Cain până la generația prezentă, vor privi uluiți la el, repetând obsedați cuvintele lui Isaia: “Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?” (Isa 14:16-17).

De ce oare așteaptă poporul nostru acel moment ca să recunoască și să predice lumii că acesta este “omul” care preface lumea în pustie, și nu Dumnezeul nostru iubitor? Ce ne împiedică să spunem astăzi aceste cuvinte, apăsate și clar, ca omenirea să nu se mai uite atunci mirată la el? Câți dintre acei oameni ar trece astăzi de partea lui Dumnezeu dacă noi le-am spune că acesta este omul din spatele tuturor dezastrelor și violențelor care vor devasta definitiv Planeta Pământ?